
Rozhovor s děkankou Marií Pětovou o novém sídle fakulty v Troji

Fakulta humanitních studií Univerzity Karlovy v srpnu započala s přestavbou bývalé menzy Kolejí 17. listopadu v Troji na nové sídlo fakulty. FHS se tak konečně dočká vlastního sídla, ve kterém budou poprvé všechny obory společně a které bude odpovídat nejenom stále rostoucímu počtu studentů, ale především charakteru fakulty. Přestavby se ujalo studio Kuba & Pilař architekti, jejichž návrh zvítězil v rámci architektonické soutěže v roce 2009. Přestavba je plánovaná na dva roky. Zeptali jsme se na všechny podrobnosti děkanky fakulty doktorky Marie Pětové, která se agendě přestavby aktivně věnuje.

Dnes jsme se sešli kvůli jedné zásadní novince týkající se fakulty. Mohla byste připomenout jaká to je?

Připomenu ráda, o co jde. Po letech jsme začali s přestavbou bývalé menzy Kolejí 17. listopadu v Troji na naše budoucí sídlo. V podstatě to ale tak velká novinka není, protože se vše chystá už deset let.

Kdy by přestavba měla být hotová? Dočkají se jí například letošní prváci?

Přijde na to, jak dlouho budou studovat... Přestavba je plánovaná na dva roky. Vlastní stavební práce byly zahájeny v srpnu, konkrétně, tuším, 2. srpna a práce jsou naplánovány na dva roky. Myslím, že teoreticky je stihnutelné, aby se fakulta v létě o prázdninách 2019 přestěhovala. Ale samozřejmě budme realisté. Sama si v skrytu myslím, že to bude spíše rok 2020. Jde o komplikovaný objekt se složitou statikou a je to rekonstrukce, což znamená, že se kdykoli může objevit něco, co se nepředpokládalo.

Proč vlastně fakulta potřebuje nové prostory? Kdyby si náhodou někdo na přeplněných chodbách nevšimnul.

Opravdu máme velmi málo místa. Jsme jediná fakulta, která nemá vlastní sídlo, tedy vlastní budovu ve své správě. Teď tedy máme ve správě staveniště. Jsme fakulta, která v přepočtu plochy na jednoho studenta vykazuje naprosto nejmenší číslo. A jsme také fakulta, která je ve svém rozvoji velice omezoována fyzickým rozdělením na bakalářská studia, která jsou zde v Jinonicích, a na ta magisterská, která jsou ve své většině provozována již pár let na Veleslavíně, v budově Fakulty tělesné výchovy a sportu, přičemž dlouho byla v mateřské školce na Hůrce. A samozřejmě máme ještě jednu detašovanou katedru na Vinohradech.

Někoho by mohlo překvapit slovo „přestavba“, proč si fakulta nepostaví svou vlastní budovu? Nebo proč takovou nechceme?

Ne, že bychom nechtěli. To bychom chtěli, nicméně o získání nějakého vlastního objektu se snažíme již velmi dlouho. Začal s tím nikoliv můj předchůdce, ale ještě jeho předchůdce, pan profesor Sokol. Ten věnoval značné úsilí tomu získat nějakou budovu, nějaký objekt, který by byl vhodný. Ono jich v Praze volných opravdu moc není a postavit budovu takřkajíc „na zelené louce“ by znamenalo tu louku nejprve najít a jak víte, Praha už je poměrně hustě zastavěná a volných parcel dané velikosti není mnoho. Pokud by byla zelená louka, tak ta by byla daleko za Prahou. A pokud by byla v rámci velké Prahy, tak by byla velmi drahá. Variant bylo víc, pan profesor Sokol se snažil na několika adresách, ale vždy se ukázalo, že je to objekt finančně nedostupný, navíc vyžadující zásadní přestavbu. Volné objekty jsou spíše administrativní budovy úplně jiných rozměrů, než o které bychom my měli zájem.

Přestavby se ujali Kuba & Pilař architekti s.r.o., čím byl jejich návrh výjimečný, v čem Vás zaujal?

Vypisovala jsem architektonickou soutěž. Na tom jsem trvala. Přesto, že jde pouze o přestavbu, tak je to přestavba naprosto zásadní. Ze stávajícího objektu zůstává pouze skelet, a to jenom jeho část. Jsem architekt a považuji za velmi rozumný institut architektonických soutěží, zejména pokud jde o veřejné budovy. Myslím, že to je ohromná šance vybrat si z různých řešení, která investora mnohdy ani nenapadají. Nejde jen o řešení stavebně technická nebo estetická, ale jde i o promyšlení provozu a dispozice stavby, která musí odpovídat charakteru fakulty a jejímu nastavení. Velmi jsem o to stála a jsem ráda, že se mi podařilo, abychom architektonickou soutěž mohli vypsát. Tehdy jsme ji financovali z rozvojového projektu. Zorganizovala jsem malou architektonickou soutěž, vyzvala jsem pět renomovaných

architektonických studií. Porota, ve které byla řada známých jmen – předsedal jí pan architekt Píkrýl, dalšími členy byli architekt Pleskot či architekt Smetana, se jednoznačně shodla na vítězi, kterým byl návrh studia Kuba & Pilař architekti. Soutěžní návrh, který je dostupný na [webových stránkách fakulty](#), byl výjimečný tím, že na jednu stranu v jistém smyslu velmi respektoval původní Pragerovo řešení (stavba je od významného architekta Karla Pragera, který byl autorem nejen například bývalé budovy Federálního shromáždění či Nové scény Národního divadla, ale také budovy, v níž dnes v Jinonicích sídlíme), na druhou stranu se jím nenechával nijak svázat. Jde o razantní transformaci původního Pragerova objektu, přinášející přehledné a jasné řešení vnitřních dispozic, které je založeno na vytvoření vnitřní haly prostupující tři podlaží a sjednocující je tak v jeden kompaktní prostorový celek.

Budova se nachází v Troji. Jak se tam budou studenti dostávat?

Spojení tam toho času je, a to autobusem z nádraží Holešovice. Také se tam lze dost jednoduše dostat tramvají číslo 17, která zajišťuje příjemné a myslím i poměrně rychlé spojení s centrem. Samozřejmě v rámci stavebního povolení, respektive již územního řešení bylo v podmínce zajištění přiměřené dopravní obsluhy městskou hromadnou dopravou. Jednala jsem s organizací Ropid, zajišťující pražský systém integrované dopravy, která počítá se zřízením zvláštní studentské linky; ta by měla vyjíždět od holešovického nádraží, přejet most, zastavit v té druhé části komplexu UK, kde je Matematicko-fyzikální fakulta, zastavit před naší budoucí fakultou a opět se přes nový most vrátit. Tedy okružní studentská linka.

Říkala jste, že počátek projektu je již před deseti lety. Kdo s touto myšlenkou první přišel? Byla jste to Vy?

To ne. Jak už jsem předeslala, pan profesor Sokol, první děkan naší fakulty, velmi usiloval o to, aby předával fakultu svému nástupci s tím, že když už nemá vlastní sídlo, tak je alespoň rozhodnuto, kde bude a kde se případně začne budovat. Bohužel to není tak jednoduché, zejména finanční otázka hrála důležitou roli, stejně jako nedostupnost vhodného objektu k přestavbě. Pokud si vzpomínám, uvažovalo se i o několika objektech v centru Prahy, ale ty byly památkově chráněné a přestavět takovou budovu na výukový objekt je velmi složité. A kromě finanční nedostupnosti hrály roli i složité vlastnické vztahy. Troja se ukázala jako možné řešení někdy v roce 2007 a tehdy jsem byla také k přípravám přizvána. Šlo o řešení, které se nabízelo, protože budova bývalé menzy je, stejně jako celý komplex, v majetku Karlovy univerzity. Odpadá tak značná položka na nákup pozemku, nebo vlastního objektu. Stačí sama rekonstrukce – i ta bude velmi drahá. Menza byla zatopena během povodní v roce 2002. Má dvě nadzemní a dvě podzemní podlaží. Ta podzemní byla pod vodou, druhé úplně a první do metru šedesát pět. Budova byla jen vyklizena, sanována a od té doby v podstatě není v provozu. Z hlediska ekonomického samozřejmě není rozumné, aby měla Karlova univerzita dlouhodobě v majetku nefunkční neprovozovanou budovu. Velikostí se tehdy mělo za to, že je to ideální řešení. Pro mě je to toho času trochu noční můra, protože od roku 2007, kdy jsem kreslila studii, která měla prokázat, že se tam fakulta vejde, se naše fakulta výrazně zvětšila. Nejenom počtem studentů, ale zejména oborů, které nabízíme. A samozřejmě tím i vyšším počtem vyučujících a především kurzů, jejichž množství pak roste geometrickou řadou. Prostorové nadechnutí tudíž zdaleka nebude takové, jaké mnozí kolegové očekávají, ale velká výhoda a velké plus, k němuž se upínám, spočívá v tom, že poprvé budeme jako fakulta pohromadě. To, že nyní provozně fungujeme téměř jako dvě nezávislé fakulty vzdálené několik kilometrů, považuji totiž za náš zásadní problém, který se podepisuje na povaze fakulty daleko více, než by se možná na první pohled mohlo zdát.

Byly chvíle, kdy jste už nedoufala, že to může dobře dopadnout? Nepropadala jste už někdy trdomyslnosti?

Trdomyslnosti jsem propadala celkem pravidelně. Samozřejmě jsem věřila, že když už padlo rozhodnutí a začali jsme s projektem, investovali do něj nemalé peníze, o energii nemluvě, tak že už se to prostě podařit musí. Nicméně získat všechna povolení a především zajistit financování ze státního rozpočtu trvalo neuvěřitelně dlouho. Kdybych věděla, že to bude deset let mého života, tak si nejsem jistá, zda bych do toho šla znova.... ;)

Nakonec jste ale očividně trdomyslnosti nepodlehla a za to Vám patří dík všech současných i budoucích zaměstnanců a studentů fakulty.

Sára Wienerová

11. 12. 2017